

УЧИТЕЛКА.

Вый вече набързо ѝ казахте името, но никога не трѣбва, драга моя, да споменвате името на хора, когато чуете да казватъ за тѣхъ работы, които не сѣ добры; като на таквази еднѣхъ безумнѣхъ женщурѣхъ трѣбва добръ, да ся пазите да ѝ неспоменвате името. Запомнете добръ, чеда мои, че нема другъ, освенъ Богъ, който познава бѣдѣщето: при туй много је глупаво да вѣрваме, че Богъ открыва нѣщо когато ся разсипе или кафе или друго нѣщо. Единъ разуменъ человекъ трѣбва да ся смѣе на сичкытѣ тѣзи суевѣрія.

ГРОЗДАНА.

Но при сичко туй, драга моя пріятелко, дохожда по нѣкой пѣтъ, та истѣлкуваннитѣ сѣнища ся сбывать.

УЧИТЕЛКА.

Да, по случкѣ, въ хилядото веднѣжъ; лудость је още да бываме скѣрбни или весели по причинѣхъ на единъ сѣнь. Хайде, Вълкано, продължете исторіѣтъ на Јосифа.

ВЪЛКАНА.

Търговцитѣ, които бѣхъ купили Јосифа, го продадохъ на единъ голѣмъ Господаръ отъ Египетъ. Јосифъ като ся видѣ робъ, рѣши да слугува вѣрно на господара си, който ся имѣнуваше Путифріи, и придоби наклонностътъ на този господаръ. Путифріи имаше еднѣхъ твърдѣ лошѣхъ женѣхъ, и тя искаше да склони Јосифа за да издаде господара си: Јосифъ не-
рачеше никога да направи туй лошо дѣло; а жената на Путифріи посрамена отъ неговото отказваніе, каза на мѣжа си, че Јосифъ бѣше лошъ, който го изда-